

[Undervisningsministeren.]

ganske set bort derfra. Saa letsindigt kan man ikke optræde.

Det morede mig for Resten, da jeg for nogen Tid siden læste den gamle Teaterdebat fra 30. Juni 1927 igennem, at se, hvad min højtærede Forgænger, Hr. Bykov, sagde den Gang. Han udtalte mange fornuftige Ting, og jeg har faaet stor Respekt for min højtærede Forgænger — saa længe han var Minister. Men ganske vist optraadte han jo anderledes som Minister, end før han blev Minister, og end han har gjort, efter at han er ophørt at være Minister — Ministerstillingen virkede, synes jeg, ganske overordentlig heldigt paa min højtærede Forgænger.

Jeg synes jo, der er noget ejendommeligt i den Holdning, det ærede Medlem Hr. Jensen (Broby) og andre indenfor hans Parti indtager, idet de nu, da de er saa dejligt fri for Regeringsansvar, kan optræde saa dejligt agitatorisk, fuldstændig i Retsforbundets Aand — det skal jeg om et Øjeblik komme til —, saa dejligt agitatorisk, for ikke at bruge et andet Ord: saa dejligt ansvarsløst, medens de for nylig, da de sad med Regeringsmagten, sagde det samme til Retsforbundet, som jeg nu siger overfor disse Venstremænd. Men den egentlige Triumfator her i Dag var jo ikke det ærede Medlem Hr. Jensen (Broby); det var Retsforbundets Ordfører, det ærede Medlem Hr. Gregersen. Det var i Virkeligheden den egentlige Sejrhætte, for han kunde nu endelig i Dag staa op her og sige, at nu havde han og hans Partis Agitation med Hensyn til det kongelige Teater virket intimiderende saa vidt ind i det store Venstreparti, at man nu havde faaet i hvert Fald godt Halvdelen, ja, maaske hele Partiet med sig. Han var den egentlige Triumfator. Men det, mener jeg rigtignok, er et Standpunkt, som ikke gør sin Mand eller sit Parti Ære — og det vil jeg bevise.

Det ærede Medlem Hr. Bindslev sagde, at han forstod den Bonde ude paa Heden, som, fordi han aldrig kommer i det kongelige Teater, ingen Interesse har for det. Det gør jeg ogsaa. Det blev citeret, at jeg havde sagt noget lignende ved en tidligere Lejlighed om, de Hundredtusinder, der aldrig kommer i det kongelige Teater, og den Vestkystfisker, der aldrig personlig har set det kongelige Teater eller haft noget at gøre med det. Ja vel, *dem* kan vi forstaa. Maa jeg for Resten her indskyde, hvad jeg glemte før. Man citerede, hvad jeg havde sagt: At en Ting bliver ikke Socialisme, fordi man sætter „Stat“ foran; Statskirke

er jeg en Modstander af, altsaa kunde jeg godt være Modstander af Statskunst. Ja, det er jo en ganske almindelig principiel socialistisk Betragtning. Jeg sagde dernæst, hvad man har citeret vidt og bredt fra forskellig Side her i Dag, at principielt var der ikke noget afskrækkende i at lade et Statsteater gaa over til privat Drift. Det var paa Spalte 1829, jeg sagde det, men man glemte, hvad man saa tidt gør, naar man citerer, at gaa videre til næste Spalte, og paa Spalte 1830 kan man læse min Udtalelse om, at noget saadant vilde jeg meget nødig gaa med til, og mine Grunde derfor. Men naturligvis havde jeg mine Grunde til at opstille denne Mulighed, som *kunde* blive populær takket være Retsforbundet, den Mulighed, som Retsforbundet nu søger at gøre populær — populær i Gaaseøjne, i daarlig Forstand. Jeg maatte se den Fremtidsmulighed i Øjnene og regne med den, og nu er den altsaa ved at vokse op ude i Horisonten. Det ærede Medlem Hr. Bindslev havde Ret i, at man kan forstaa Bonden paa Heden, Vestkystfiskeren og den arbejdsløse, der aldrig kommer i Teatret, og han føjede til, at han kunde ikke forstaa eller billige de Repræsentanter, der ikke havde bedre Forstand. Jeg vil udtrykke mig anderledes: Jeg vil ikke kunne forstaa eller billige disse Repræsentanter, naar de mod bedre Vidende spekulerer i Uvidenheden blandt disse naive Vælgere. Der er saa meget, man kunde sige til dem. Man kunde sige det, som ogsaa det ærede Medlem Hr. Bindslev sagde, om Nationalteatrets Betydning for hele vort kulturelle Liv gennem Aarhundreder, man kunde netop i vore Dage vise, hvordan Radioen efterhaanden fører disse Værdier ud til Befolkningen, man kunde vise, hvorledes der dér kunde komme et nyttigt Samarbejde. Man kunde sige mange Ting, og som et æret Medlem — jeg tror det var det ærede Medlem Hr. Thomsen — sagde, Repræsentanterne har jo Lov til at være enige med Vælgerne. Men man har ikke Lov til at være det, naar ens hele Politik derved bliver saa vitterlig selvmodsigende, som den er det for Retsforbundets Vedkommende.

Da Retsforbundet gennem sin Formand og Ordfører, det ærede Medlem Hr. Axel Dam, den 12. April 1927, for nu 6 Aar siden, forelagde sit Forslag — den Gang var det ikke et Forslag om det kongelige Teaters Ophævelse som Statsinstitution, det var lidt mere moderat om dets Bortsalg eller Bortlejning, sagde han — jeg har ikke Citatet hos mig, men jeg kan citere hans Udtalelser saa godt som ordret, og det